

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΙΟΥΛΙΟΥ

30 Ιουλίου 2006
Κυριακή Ζ' Ματθαίου (Ματθ. θ' 27-35)

Δύο τάσεις βρίσκουμε στοὺς ἀνθρώπους, ποὺ ὡς αὐτόπτες μάρτυρες παρακολουθοῦν τὰ θαύματα τοῦ Χριστοῦ στοὺς τυφλούς, τοὺς κωφούς καὶ δαιμονισμένους τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου. Δύο θέσεις καὶ δύο ἀντιδράσεις σ' αὐτὰ ποὺ ἔβλεπαν καὶ ἤκουγαν ἐτοῦτοι οἱ ἀνθρωποί.

Ἀπὸ τὴν μιὰ μεριὰ αὐτοὶ ποὺ διαλαλοῦσαν πὼς «οὐδέποτε ἐφάνησαν τέτοια θαύματα στὸ ἔθνος μας» καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλοι αὐτοὶ, ἔτοιμοι πάντα νὰ κατηγορήσουν, ἔλεγαν πὼς «μὲ τὴ βοήθεια καὶ συνεργία τοῦ ἄρχοντα τῶν διαμονίων, βγάζει ἀπὸ τοὺς πάσχοντες τὰ δαιμόνια».

Ἐλειψαν ἄραγε αὐτὲς οἱ δύο φωνὲς τῶν ἀνθρώπων; Ποτέ! Καὶ τότε στὴν ἐποχὴ τοῦ Χριστοῦ, μὰ καὶ τώρα τὸ ἵδιο πράττουν. Ἄλλοι νὰ δοξολογοῦν, νὰ εὐχαριστοῦν τὸ Θεὸν, καὶ ἄλλοι νὰ βλέπουν μὲ καχυποψία τὰ θαύματά Του καὶ νὰ ἀπιστοῦν καὶ νὰ κατηγοροῦν.

Γιατὶ οἱ ἀνθρωποί πορεύονται καὶ λειτουργοῦν ὅπως τὸ ἐπιτάσσει ἡ καρδιά. Ἐὰν ἡ καρδιὰ εἶναι καθαρὴ, τότε καὶ τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι τὸ ἵδιο. Ἐὰν ἡ καρδιὰ εἶναι πονηρή, ὁ λόγος καὶ οἱ πράξεις θὰ ἐμφοροῦνται ἀπ' αὐτὸ τὸ πνεῦμα. Ἐνῷ ὁ ἀπλὸς λαὸς μὲ τὴν ἀφοπλιστικὴ εἰλικρίνεια του δὲν μπορεῖ νὰ ἀποσιωπήσει αὐτὰ τὰ θαύματα ποὺ βλέπει. Καὶ ὅχι μόνο αὐτό· μὰ ἀβίαστα καὶ φυσικὰ ἔξαγει τὸ συμπέρασμα πὼς ἐτοῦτος ὁ ἀνθρωπος, ποὺ κάνει αὐτὰ τὰ θαυμάσια, πρέπει τουλάχιστον νὰ εἶναι κάτι περισσότερο ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

Ἀντιθέτως οἱ Φαρισαῖοι, οἱ γνωρίζοντες τὶς Γραφὲς καὶ ἀποτελοῦντες τοὺς αὐστηροὺς τηρητές των, βλέπουν τὰ θαυμάσια τοῦ Χριστοῦ ὡς αὐτόπτες μάρτυρές τους. Αὐτὸ τουλάχιστον δὲν μποροῦν νὰ τὸ ἀμφισβητήσουν. Μὰ ὡς πονηροὶ καὶ ἔχοντες ὅχι καθαρὴ καρδιά, μήτε εἰλικρίνεια, ψάχνουν νὰ βροῦν κάτι, γιὰ νὰ κατηγορήσουν. Καὶ φυσικὰ βρίσκουν πὼς ὁ Χριστός «μὲ τὴ βοήθεια καὶ συνεργία τοῦ ἄρχοντος τῶν διαμονίων βγάζει ἀπὸ τοὺς πάσχοντες τὰ διαμόνια».

Τὸ μῆσος ὅμως ἐναντίον τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ κακότητά τους, τοὺς ὁδηγοῦν σὲ ἐσφαλμένες διαπιστώσεις. Δηλαδή, διαπιστώνουν πὼς ὁ Χριστὸς θεραπεύει τοὺς πάσχοντες ἀπὸ τὰ

δαιμόνια, μὲ τὴ βοήθεια τῶν δαιμόνων. Μὰ ἐτούτη ἡ συσχέτιση εἶναι ὄλωσδιόλου παράλογη. Γιατὶ ἀπλά, τὸ ἔργο τοῦ διαβόλου εἶναι νὰ βλάπτει τοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ τοὺς ὁδηγεῖ στὴν ἀμαρτία καὶ παρανομία. Πῶς εἶναι λοιπὸν δυνατὸν ὁ διάβολος νὰ συνεργαστεῖ μετὰ τοῦ Χριστοῦ γιὰ τὸ καλὸ τῶν ἀνθρώπων;

Πόσο χαρακτηριστικὰ τὸ περιγράφει αὐτὸ τὸ θέμα ὁ σχολιαστὴς Ζιγαβηνός. Νὰ τὶ λέγει μεταξὺ ἄλλων: «Προσφιλὲς δὲ ἔργο στὸ διάβολο εἶναι νὰ βλάπτει ἐσαεὶ τοὺς ἀνθρώπους, νὰ τοὺς ὁδηγεῖ πρὸς κάθε ἀμαρτία, νὰ τοὺς ἀπομακρύνει ἀπὸ τὸ Θεό. Ἐνῶ ἔργο τοῦ Χριστοῦ εἶναι τὸ ἀκριβῶς ἀντίθετο· νὰ εὔεργετεῖ πάντα τοὺς ἀνθρώπους, διδάσκοντας αὐτοὺς πᾶσαν ἀρετὴ καὶ νὰ τοὺς ὁδηγεῖ πρὸς τὸ Θεό».

Μπορεῖ λοιπὸν νὰ ἔχει κάποια σχέση ὁ Χριστὸς μὲ τὸ διάβολο; Καὶ ὡς ἐπακόλουθο αὐτῆς τῆς σχέσεως, νὰ προκύπτει συνεργασία μετ' αὐτοῦ; Ἐτοῦτο τουλάχιστον εἶναι βλάσφημο καὶ ἐωσφορικό. Γι' αὐτὸ καὶ ἐκεῖνοι ποὺ τὸ ἐπενόησαν ἦταν πονηροὶ καὶ φορεῖς διαβολικῶν θέσεων.

Ο Χριστὸς ἔχει ἔνα συγκεκριμένο ἔργο νὰ ἐπιτελέσει. Νὰ διδάξει τοὺς ἀνθρώπους τὸ Εὐαγγέλιο τῆς Βασιλείας Του καὶ νὰ θεραπεύει κάθε ἀσθένεια τοῦ λαοῦ. Γι' αὐτὸ ἔρχεται ὡς εὔεργέτης τῶν ἀνθρώπων, ἐπιδιώκοντας τὴν σωτηρία τους καὶ ὅχι τὴν ἀπώλειά τους.

Χαρακτηριστικὰ ὁ εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος στὸ Εὐαγγέλιο του τονίζει τὰ ἀκόλουθα: «καὶ περιήρχετο ὁ Χριστὸς ὅλες τὶς πόλεις καὶ τὰ χωριά, διδάσκων ... καὶ κηρύττων τὸ χαρμόσυνο κήρυγμα τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ καὶ θεραπεύων κάθε ἀσθένεια καὶ ἀδιαθεσία μεταξὺ τοῦ λαοῦ».

Ο Χριστὸς εὔεργετεῖ, γιατὶ ἀγαπᾷ καὶ ἰδιαιτέρως ἐκείνους τοὺς παραμελημένους ἀπὸ κάθε φροντίδα πινευματικῆς διδασκαλίας· τοὺς ἐγκατελειμμένους καὶ καταβεβλημένους ἀπὸ τοὺς κόπους τῆς ἡμέρας. Αὐτὰ τὰ λογικὰ πρόβατα, τὰ δίχως ποιμένα, ποὺ ἀναζητοῦν τόπο πινευματικῆς βοσκῆς καὶ διδασκαλίας Εὐαγγελικῆς.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, τὸ νὰ πολεμοῦμε τὴν ἀλήθεια, νὰ κατηγοροῦμε τὸ σωστό, νὰ διαστρεβλώνουμε τὰ θαυμαστὰ γεγονότα, νὰ μειώνουμε τὸ καλὸ καὶ σωτήριο γιὰ τὸν ἀνθρωπὸ ἔργο τοῦ Χριστοῦ, εἶναι βλάσφημο καὶ διαβολικό. Ὁπως ἔκαναν οἱ Φαρισαῖοι στὰ θαύματα τοῦ Χριστοῦ τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου. Γι' αὐτὸ καὶ μᾶς εἶναι ἀσυμπαθεῖς, ἀποκρουστικοί, ὡς φορεῖς διαβολικῶν σκέψεων καὶ θέσεων.

Ἐνῶ, ἀν εἴμαστε μὲ τὴν ἀλήθεια, ἀν στηρίζουμε τὸ σωστό, ἀν διαλαλοῦμε τὸ εὔεργετικὸ ἔργο τοῦ Χριστοῦ, αὐτὸ εἶναι καὶ εὐλογημένο καὶ θεϊκό. Γιατὶ ὅτι ἀφορᾶ στὴν ἀλήθεια, ἀφορᾶ στὸν ἴδιο τὸ Θεό. Ο Θεὸς εἶναι ἀλήθεια, διδάσκει τὴν ἀλήθεια καὶ ζητεῖ νὰ

ἀγωνιζόμαστε γι' αὐτήν.

Νὰ τί λέγει τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ στὸ βιβλίο τῆς Σοφίας Σειρὰχ στὴν Παλαιὰ Διαθήκη: «ἔως τοῦ θανάτου νὰ ἀγωνίζεσαι ἀνθρωπε γιὰ τὴν ἀλήθεια καὶ ὁ Κύριος ὁ Θεὸς θὰ εῖναι μαζί σου καὶ θὰ πολεμήσει ὑπέρ σου!».

Ἀρχιμ. Ν.Π.

[dkpdf-button]